

stærkt beskaaren, ved at man vilkaarligt satte en Grænse for Tilgangen til den, og om det sagde det ærede Medlem — jeg kan ikke citere Ordene, for jeg har ikke set dem efter, men det var hans Betragtning —, at den Hær ikke var tilstrækkelig til den Brug, man vilde gøre af den, nemlig til et Forsvar af Fæstningen. Det har det ærede Medlem Ret i, det var den ikke den Gang, og det er den endnu mindre nu. Men er den ikke tilstrækkelig til at forsvare Fæstningen, saa er den selvfølgelig endnu langt mindre tilstrækkelig til at gaa ud til Kysterne. Derfor ere Manglerne saa overvældende med Hensyn til Hærens Størrelse, at alene det at faa en Reform af Hæren, hvorved dens Størrelse forandres, er en Afhjælpning af en overordentlig stor Mangel. Det ere vi enige om. Men deraf følger ikke, at vi kunne slutte, som det ærede Medlem sagde, at det Forsvar, vi have, er intet Forsvar. Det er kun et Paradoks. Det samme kan jo for øvrigt siges om Flaaden, og det antager jeg ogsaa, det ærede Medlem mener. En Flaade som den, vi have i dette Øjeblik, har sine meget store Mangler, men her foreslaa vi ogsaa at afhjælpe disse Mangler.

Det, vi have, er selvfølgelig et Forsvar, men det har sine meget store Mangler, og disse Mangler afhjælpes ved det, der her foreslaas fra vor Side (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Ikke med Styrken!) Det skal jeg ogsaa komme til. Det, det ærede Medlem vil, er jo ikke alene en Hær, der kan benyttes til at opretholde Neutraliteten, men det er en Hær, der i Forbindelse med Fæstningen kan lave et Forsvar imod en Stormagt i et Par Maaneder, eller lad os sige 6 Uger, det er jo ganske ligegyldigt. Men det er ikke den Opgave, der ligger for vort Land i dette Øjeblik eller vil komme til at ligge for det. Der kræves ikke af os, at vi skulle indrette et Forsvar, som kan bruges til at kæmpe imod en Stormagt i et Par Maaneder.

Det, der kræves af os i Henhold til de Traktater, vi have indgaaet, og i Henhold til hele den Stilling, vort Land ligger i, er, at vi opfylde de Forpligtelser, en neutral Stat har, og det er i første Omgang, at vi kunne afvise, hvad man kalder et Kup eller et Overrumplingsforsøg eller deslige. Naar Krigen først er udbrudt mellem to Stormagter, tror jeg at turde sige, at det ærede Medlem har Ret i den Betragtning, han var inde paa i Gaar, at saa vil Forholdet mellem disse Magter være saa

spændt, at ingen af dem vil kunne afse blot en mindre Styrke til et underordnet Foretagende — og det gælder jo ikke alene Jylland og Fyn, men ogsaa Sjælland. Det er derfor ved en Krigs Udbrud eller umiddelbart foran en Krigs Udbrud, at Tampen brænder, og paa det Tidspunkt er det et Kup eller et Overrumplingsforsøg, som ingen har anet — et Overrumplingsforsøg, som er planlagt, og som alle Mennesker kunne se, opholder jeg mig ikke ved — vi skulle kunne imødegaa, og dertil skulle vi have en Hær og de andre Foranstaltninger, vi foreslaa. Men det er meget langt borte fra det, det ærede Medlem tilsigter: en meget stærk Centralfæstning med tilhørende Hær, der kan kæmpe mod en Stormagt i et Par Maaneder. Det er ikke det, vi trænge til nu.

Det ærede Medlem har ved sin Afbrydelse bragt i min Erindring, at han havde en Anke mod Regeringens Forslag med Hensyn til den Styrke, vi have paa Sjælland. Den er, sagde han, ikke tilstrækkelig til ved Mobilisering at fylde alle de Rammer, der lægges her. Det var, saa vidt jeg forstod, det ærede Medlems Indvending. Det er ogsaa rigtigt, naar man tager de her foreliggende Styrkelister over, hvad der er til Stede ved uregelmæssig Mobilisering. Men det, man kan naa, er dog, at man har 34,000 Mand Fodfolk til disse Rammer. At man mener, at Mobiliseringsbehovet er 38,600 Mand, altsaa 4,600 mere, det er en Ting for sig, men vi naa dog i alt Fald ved Mobilisering at faa en ret talrig Hær at sende imod den Styrke, som ogsaa de sagkyndige mene, at en Stormagt ved et Overrumplingsforsøg kan møde med, nemlig omtrent 20,000 Mand af forskellige Vaabenarter. Men det er selvfølgelig kun efter 15—16 Aars Forløb, at vi kunne naa saa vidt, og det ærede Medlem har selvfølgelig Ret i, at naar man gaar nedad i de 14—15 Aar, bliver Styrken mindre. Men det er jo de Vilkaar, vi leve under. Vi have for Tiden kun 13 Liniebatailloner med Garden, og saa længe vi blive ved den Styrke, have vi langt mindre at gaa Fjenden i Møde med. Saa snart vi faa den Hærlov indført, som er foreslaaet, vokser Styrken Aar for Aar, indtil vi komme til de Tal, der er Tale om. Saa den Indvending er meget for søgt til, at man med den kan imødegaa Lovforslaget. Det gaar ikke an at komme med den Slags Indvendinger. (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Jeg skal nok komme med dem.)